

Ἡ Ἀθήνα κατά τὴν ἀρχαιότητα

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ STEFANO KIEDRZYNSKI

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΛΑΡΑ

Ὅλοι ἤξεραν ὅτι ἡ δεσποινίς Κλάρα ἦταν... δεσποινίς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Πολλές φορές ἡ ἴδια ἐβεβαίωνε πὼς ἦταν τριανταδύο χρονῶν, κανεὶς ὅμως δὲν τὴν πίστευε. Οἱ γεροντότεροι ἔλεγαν, χωρὶς βέβαια νὰ θέλουν νὰ τὴν κακολογήσουν, πὼς ἦταν τοιάκιστο σαφανατιάξη χρονῶν, ὡστόσο ὅμως, ἡ δεσποινίς Κλάρα, ἀσχημη, ἰσχνή καὶ κοκκαλιάρα καθὼς ἦταν, εἰδείχνε πὼς εἶχε περάσει τὰ σαράντα. Κι' αὐτὸ ἦταν ἕνας λόγος πὸς τὴν ἀπέφειναν οἱ νέοι καὶ τὴν ἀποτρέφονταν γιατί ἔμοιαζε σὺν ὄνταντὸ σκαίχτρο.

Γιατί —ἀνάγκη νὰ σὰς τ' ὁμολογήσω— ἡ δεσποινίς Κλάρα δὲν ἦταν μονάχα ἀσχημη, ἰσχνή καὶ κοκκαλιάρα, ἀλλὰ διακρινόταν καὶ γιὰ τὸ δύστροπο κι' ἀνυπόφορο χαρακτήρα της. Ἀφ' ἑσῶν παντεφύτηκι ὁ ἀδελφός της, τὴν ἔπαιζε κοντὰ του ἀπὸ εὐστολυχία, σὺν μιά εφτοχὴ συγγένεισσι, γιὰ νὰ κρατῆ συντροφιά τῆς γυναίκας του. Σιγά-σιγά ὅμως, ἡ Κλάρα μὲ τὸν τραχὺ χαρακτήρα της καὶ τὴν ἀπότομη συμπεριφορά της ἔγινε κινδύμια μέσα στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ της. Κανεὶς δὲν τολμοῖσε νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ χατίρι, γιατί ἀρχίζε τις γκρίνιες της μὲ τὴν στριγγὴ φωνή της, πὸς σήωνε τὴ γειτονία στὸ ποδάρι. Κι' ἔτσι, θέλοντας καὶ μὴ, τὴν ἰτάζουσαν ὅλοι. Ἄ, ὅλα κι' ὅλα, ἡ δεσποινίς Κλάρα δὲν ἐσέδοταν κανένα. Ὅταν ἀνοιγε τὸ στόμα της, δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τῆς παθαῖν τὴν κακολογισιά. Ὅποτε ὁ ἀδελφός της, οὔτε ἡ νύφη της, οὔτε κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ μάξιμα-Τομάσσο, ὁ γέρο-κηπουρός, πὸς πολλές φορές ἐπιχειροῦσε νὰ τὴ συμβουλέψῃ στοργικά...

Ὅστόσο, ἡ δεσποινίς Κλάρα εἶχε... καρδιά μέσα στὰ στήθη της! Ἦταν ἰκανὴ νὰ συγγιηθῆ, νὰ διακρῆσθ, κι' ἀκόμα νὰ κλάρῃ πολλὴ ὄρα, ἀλλὰ κρυφά, ἔξιμοναχισμένη. Ὅταν καθόντουσαν στὸ τραπέζι νὰ φάνε, τὰ μικρὰ ἀνηηδάνια της εφρισκαν τὸν καιρὸ νὰ τὴν περῶζον μ' ἄψιδες εἰρωνείες. Ἡ ὄρα τοῦ φαγητοῦ ἦταν ἡ μόνη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθοῦν γιὰ τὴν τυραννικὴ ζωὴ πὸς τοὺς ἄλλους. Στὸ τραπέζι ἦταν μπροστὰ ὁ μπαμπᾶς τους καὶ δὲν τολμοῖσε νὰ τὰ κακομεταχειριστῆ ἡ θεία τους, πὸς δὲν ἀπουσίαζε ἐκεῖνον ἀπ' τὸ σπίτι. Κι' ὅταν τὴν ἔβλεπαν ν' ἀνοίγῃ διάπλατα τὸ στόμα της καὶ νὰ καταϊνῆ τις μισο-

κίες με λαμπαφία, ὁ μικρός Βάσ ἔλεγε εἰρωνικά :

— Ἡ θεία Κλάρα δὲν ἔχει καθόλου ὄρεξι σήμερα!

Ἐκεῖνη ἐδεχόταν μ' ἕνα κροκόχολο χαμόγελο τὰ εἰρωνικά λόγια τὸν μικρὸν κι' ὅταν σηκώνονταν ἀπ' τὸ τραπέζι, ἀποτραβιόταν στὴν κωμωδία της. Ἄνοιγε τὸ παράθυρό της, πούβλεπε σ' ἕνα πανόρητο κηλο ἀνθοστολισμένο, ἀκουμποῦσε στὸ περβάζι κι' ὄρνε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῆ μακριά, στὸ γαλανὸ βῆθος. Σὲ λίγο ἕνας στεναγμὸς ἔξερνε ἀπ' τὰ χεῖλη της καὶ τὰ δάκρυα κούτσων θεομὰ στὰ μάγουλά της. Πολλές φορές ἔπιε ἐκεῖ, ἀκίνητη, ὄρεξι ὀλοκλήρες, ἔμοιο τὸν σκεφρῶν της, πὸς ἄλλοτε τὴν ἔφεραν σὲ γαληνεμένα ἀκρογιάλια κι' ἄλλοτε τὴν ἔφρχιζαν σὲ σκοτεινοὺς βυθούς...

Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο ἡ Κλάρα ἐγίνονταν καὶ πὸς ἀνυπόφορη. Γκρίνιαζε διαρκῶς, ἔδερνε ἀλύτητα τὰ μικρὰ ἀνηηδάνια της, εἶχε καταντήσῃ ὁ τύραννος τοῦ σπιτοῦ, ὡσπὴ στριγγία! Στὰ χεῖλη της κωμικὰ φερά δὲν ἀνθῆε τὸ χαμόγελο κι' ἡ καρδιά της ποτε δὲν σκαρτοῖσε ἀπὸ χαρὰ. Κιότι καὶ ἰσχνή καθὼς ἦταν, μὲ τὰ θαυλωμένα, βλοσυρὰ μαύρα μάτια της, ἔμοιαζε σὺν βουδολάκας! Εἶχε πάρει πὸς πολλὸν νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ κτίσιμό της, ἀν καὶ ἡ νύφη της προθυμαποῦσαν καθὲς τόσο νὰ τῆς φτιάξῃ κωμωδίες τουαλέτες. Ἡ μοναδικὴ της ἀπόλαυσις ἦταν νὰ κλεινεται πολλές ὄρες σὲν κωμωδία της καὶ νὰ διαβάξῃ κανένα ρομάντζο. Τῆς ἄρεσαν πολὺ τὰ ἱστορικὰ ἀποτορησμάτα, πὸς περιέφρχιζαν ἔριτες τρελλοὺς καὶ περιπετειώδεις...

Ἡ ἀκκεντοχὴ κι' ἀπόκοψη ζωὴ τῆς Κλάρας ἀνεχομειόσε πολὺ τὸν ἀδελφὸ της. Στὸ τέλος σκέφτηκε νὰ φερίν ἕνα γιαντὸ νὰ τὴν ἔξετάσῃ. Μόλις τάκουσε αὐτὸ ἡ δεσποινίς Κλάρα, γίνεκε ἔξω φρεσὸν ἀπ' τὸ θεσὸ της. Μήπως ἦταν κωμωδία ἄφορησθ νὰ τὴν ἰδῇ γιαντὸς; Ἐκτος ἀν ἡθελε νὰ τὴν ξεφορτωθῆ ἀπὸ κοντὰ του καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ τῆς τὸ εἰπῆ. Δὲν εἶχε ἀνάγκη αὐτὴ ἀπὸ γιαντοὺς καὶ γιαντικά.

Ὁ ἀδελφός της, ἔξουνας πὼς πολλές φορές ἡ Κλάρα ἀκούγε τις συμβουλές τοῦ γέρο-κηπουροῦ τους, ἀπομάσισε νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ μεσιτέ-

Ὁ γέρο-κηπουρός τὴν ἔβλεπε νὰ πηγαίνει συχνὰ στὴ γειτονία αὐτῆ τοῦ κήπου...

ψη σ' αυτή και να τη συμβουλέψη να δεχτή να την εξετάση ένας γιατρός.

— Ο υπάκουα Τομάσσο, μόλις άκουσε τα λόγια του άφεντή του, γρόισε και τούτε :

— Τι να της κάνει ο γιατρός, άφεντικό ; Το φάρμακο της δεσποινίδος Κλάρας πάλι πειά, δέν βρίζεται !... Δέν καταλαβαίνεις ποιά είναι :

Και για να τού αποδείξη πώς είχε δίκιο, τού άποσέθηκε πώς θα πάει μια άδεια φράση της Κλάρας, που θά την έκανε να γίνη άγνωστή μέσα σε λίγες μέρες... ***

Η δεσποινίς Κλάρα εύχαριστιόταν να περνά τις πρωινές ώρες της μέρας στον κήπο, που απλώνονταν τριγύρω από τ' σπίτι τους.

Έπεισε ένα βιβλίο κι' άποταριόταν σ' έναν άποθερο πάγκο, κάτω απόνα σύνδετρο. Έδιότασε κάμωση ώρα, όποσο κουραζόταν κι' έζλεινε το βιβλίο για να μοιραώσει άναστενίζοντας βαθεία :

— Μά ζωη είν' αυτή !...

Σ' έκείνη τή γωνιά τού κήπου, ο γέρο-καπουρός την έβλεπε να πηγαίνει συχνά, χρόνια τώρα. Ντυμένη όπως-όπως, με το βιβλίο πάντα στο χέρι, διεψώνονταν στον συνηθισμένο της πάγκο. Όχι τόσο για να διαβάση, όσο για να μείνη μερικέσ στιγμέσ έλευθερη, όλομόναχη, για να μιλήση με τόν έαυτό της, με την καρδιά της, τη θλιμμένη της καρδιά, που ποτ' ός τώρα δέν είχε γρησίση από παλιούς άντρες... *

Ήταν μια γλυκιά άνοξιάτικη μέρα. Ο ήλιος σκόραζε άνάμεσα άπ' τα φυλλώδη άκτα τού κήπου τή θαλπωρή του, τα ποικίλα κελαδόντα μελωδικά, πηδώντας χαρούμενα από κλαδί σε κλαδί, ή άνθισμένα μυρδιάκις βιοηάκια σάν περριμένες νυφροστολιμένες καρδιές.

Μόλις πήγε ή Κλάρα να καθίση στο συνηθισμένο της παγκάκι, έβρισε κατάπληκτη. Διού δόδωρα τραντάφυλλα βρισκόntonταν άπάνω στον πάγκο, τόνά ύσπο και τ' άλλο κόκκινο. Μισούσε στην άποσοδότη έκείνη έκπαλιξη, έτριψε τα μάτια της για να ιδη καλύτερα. Κι' όμως δέν γελούτανε. Διού μεγάλη και μυρωδάτα τραντάφυλλα την περιέμεναν εκεί. Το μισό της άμέσως έρπερούνησε σ' έλαδέσ νυσταλγικές κι' ή καρδιά της άφρονε να τρέμη.

— Σίγουρα — σκέφτηκε, αφήνοντας σά χέρια της με λιγδάρα τά τραντάφυλλα — Κάποιος τάφρος αυτό για μένα. Άλλά ποιά νάνη αυτός ;... Τι όμορφα τραντάφυλλα, άθήνεια !... Τέτοια δέν έχω ποτ' ός μέσα !... Μήπως ποίοντα άρρητοι και κανένα υπηλιτάκι ;

— Έφραζε με άγονία, μά άλλοιμονα ! δέν βρίζε τίποτα. Έφερε βότερα με σιγκιρίνα και λυγάρια τά τραντάφυλλα στα χείλη της και καθίζοντας στο παγκάκι άοργε να σκέπτεται :

— Ποιά νάνη άοργε ; Για να τ' άφηση εδώ, άσφαλδς θα μ' έχη παρακολούθησθ, θα τ' ξηρή πώς έρχομαι συχνά στον κήπο, πώς κάθωμα πάντα στο ίδιο παγκάκι... Και θά με γροισή βέβαια πολυ καλά... *

Και μονολογώντας έτσι, ανέβρισε πάνω στον πάγκο κι' έφραζε μια έρηνική ματιά τριγύρω της, σ' όλη τή έκταση τού κήπου, μη τυχόν ή ήταν ποικητά χορημίες ο άγνωστος θαμισστής της. Άλλά τού κάκου κινιτούσε, δέν φαινόταν κανένας... *

Κάθισε πάλι κάτω κι' άοργε να σκέπτεται, να σκέπτεται :

— Τι έπιστολή χειρονόμια, τι διάφορη έμπενοσις αυτή !... Το ένα άσπο και τ' άλλο κόκκινο. Η άγνήτης, δηλαδή, κι' ή άγάτη ξεγαρωμένες σ' ένα θείο και μεριστά όρομο, π' άνογες τα φυλλοκάρδια, όπως είν' άνομηνα και τα ρόδα αυτά... Ποιά νάνη άοργε ; Και μια άμφιβολία πώς μ' έχη σιμασιδήσει. Τι άλλο φανερόνη ή χειρονόμου του αυτή ; Πώς θα μ' άρειν αυτά τά τραντάφυλλα άν δέν με ήξερε, άν δέν με είχε ιδη πώς έρχομαι εδώ ; Να είνε άοργε κανένας νέος ή κανένας μεσοκοπος ; Άλλά τί λέω ; Ένας ήλικιωμένος άνδρας δέν προσκαλει ποτέ τη σιμασιδήμα μιας γυναικίς με άνοδωδέσις ; Όποτε, σίγουρα, κάποιος νέος θάνα ! Τι χαρά !... Έτσι, στη θεουή άγαλιά του, στη νεανική του καρδιά, θα ξανάρθω τή ζωνηή μου νεότη !... Ω Θεέ μου, πόσο χαλαρωδός είσαι για τα πλάστητά σου !... ***

Έκείνη τήν ήμέρα ή δεσποινίς Κλάρα έγύρισε σπίτι πιο σύντομα από κάθε άλλη φορά. Άνέθηκε τρεχάτη τή σκάλα, πήγε κι' είδεσαν στην καρμιορία της, έβλεπε τά τραντάφυλλα σ' ένα άνοδωδέσι, τα μύρισε, τα χάζησε πισία και βγαίνοντας βότερα έξω τούσ ίστειλε ένα φίλι με τήν άοχη τών διαχρόνιων της.

Το μεσημερι, τήν όρα τού φαγητού, ήταν γελαστή και χαρούμενη, όσο καμιά άλλη φορά. Το προσόμο της έλιμαε από μια άνέκρηστοτη άγαλλίαση. Άστεινόνταν με τα άνηρηδάκια της, τούσ έλεγε γλυκόλογα και τα περσιόπαντα έξαιρητικά. Η νύχη της έκτίταζε τόν άντρα της με άνογισ. Δέν μπορούσε να έξηγηση που όφειλον ή ξανήκη έκείνη ειδιαθεσία της Κλάρας.

Κατά το άπογευμα, ή Κλάρα άποσέθηκε

στην κάμαρά της, έβαλε την καλύτερη τοιαλέττα της, καλλωπιστήρι ή επίμελια και βάνοντας τά άνηρηδάκια της, βγήκε περιότα. Στο όρομο εκτίταζε κατάματα τούς θαβάτες, μ' έπιμονή και άγονία, μόν τυχόν ή ανέκλιατε τόν άγνωστο θαμισστή της.

Καθός περνούσε άπ' τήν κεντρική πλατεία, στην πόρτα ενός άνδοπολείου, άντίκρινε έναν κελινομένο κήφο, ός τριάντα χροών, με ζωηρά χαρακτηριστικά, που επάερασε μ' άνδοθέση από τραντάφυλλα. Στο λεσάρια της έγυρισε και την έκτίταξε, αφήνοντας να ζωγραφιστή από χείλη του ένα ελαφρό χαμόγελο.

Το μεδίαμα τού άγνωστου έκείνου στάθηκε άφορτό για ν' άνασταθή το μισό τής Κλάρας.

— Αυτόθ θάνα ! διαλογίζεταν στο όρομο. Τι συμπτώσις, άλήθεια, να τόν πετύχο σ' ένα άνδοπολείο ! άγοράση τραντάφυλλα, απαράλληλα σάν εκείνα που μ' άοργε στο παγκάκι τού κήπου. Τι όμορφος νέος, σιστός έπίσης !...

Στο γιορισό της, βότερα από μια όρα, ή Κλάρα μίτηε στο άνδοπολείο και ζήησε να μάθη άπ' τόν καταστηματαρχή πούσ ήταν ο κελιτής του που άοργεσε προ δίονου τήν άνδοθέσι. Έφραβε πώς ήταν ο Φράνς Ρουμπίσκο, ένας γιατρός από τή Βιέννη.

Όταν τού βράδυ ή Κλάρα άποσέθηκε στο κωμαρία της, πέρασε μια νύχτα τρεβερής άγονίας. Όλόκληρη ή περσιόμένη ζωή της προσβάλε μπρός της σάν μια πένθυμη όπτασία. Μά το μέλλον τώρα της μείδιωσε. Το κωνογύριο της όνειρο έκανε τήν καρδιά της να σαρκάη από γλυκιάτες έλαδέσ.

Τ' άλλο πρού τήηκε μ' επίμελια επουδρασίσθηκε, έφαγε άρεσά τή χείλη της, άροματιστήρι κι' έγλιστρησε σόν κήπο με προφύλαξη, για να μη την άνταμύρσουν οι οικείοι της, σάν κλειτής που θέλει να μείνη άπαρητητος. Η καρδιά της χτυπούσε μέσ' στο στήθος της, σάν πληγμένο πουλάκι. Το βλέμμα της σταμογούριζε έρηνικατά σ' όλη τήν έκταση τού κήπου. Μια άβάσταγη άγονία βασάνιζε τήν ψυχή της.

Τέλος σίμωσε στο συνηθισμένο παγκάκι της.

Από άλλα τραντάφυλλα την περιέμεναν εκεί !... Τόνα άσπο και τ' άλλο κόκκινο, τα ίδια κι' απαράλληλα σάν εκείνα της προηγούμενης ήμέρας. Ένας στεναγμός ξεέφυγε τότε απ' τή χείλη της, άνάμικτος από χαρά και ίκανοποίησι, βλέποντας πώς δέν είχε άπετηθή στις έλαδέσ της. Τα πήρε στα χέρια της, τα φίλησε κι' βότερα τάφρισε με πόθο στο στήθος της, πάνω στο νέος της καρδιάς της. Τώρα ποιά δέν άμφιβόλα ; Αύτά τά τραντάφυλλα και έσιμηνα ! Άλλά τί ; Δέν ήταν διά και δύσκολο να τού μαγέτη. Τι άλλο σιμαίνοντα τά ρόδα π' άφήνη ένας νεος για τήν έκλεκτή τής καρδιάς του ; Τι άλλο από ένα παθητικό, μελωδικό, σιγκιλονιστικό : «Σ' άγαπάς ;»

Πήρε τά τραντάφυλλα και ξαναγύρισε τρεχάτη στη φτωχική καρμιορία της. Τάβλε κι' αυτά στο άνδοθεζείο, μαζή με τ' άλλα, που ήσαν όνομα όροσερά, και ουλογοιστήρες πώς είν' άλήθεια κήφο που λέγε : «Τά λουλούδια πόν έμοιγετιέμονο δέν μαγαίνοντα γρηγορα !...»

Τήν άλλη μερα, στην ίδια θέση, βήριε πάλι δύο όμοια τραντάφυλλα. Τότε ή δεσποινίς Κλάρα ένόμησε πώς ήταν καρός πειά να δωση ένα ραντεβού στο θαμιστή της. Έπηρε ένα φίλο χαριστό και τούγραψε :

«Σας εύχαριστώ. Τα τραντάφυλλα σας είνε όνειροχα. Σας επιτρέπω να μου γράψετε. Θα ήμον περισσότερο εντυχής, άν σας έβλεπα...»

Κατά το σούποτο της ίδιας ήμέρας, κατέβρισε πάλι στον κήπο, έκοψε δύο τραντάφυλλα, ένα κόκκινο και τ' άλλο άσπο, έφραψε άνάμεσα στα φύλλα τους τού ροματινάκι της, τ' άφησε άπάνω στον πάγκο κι' έφυγε πάλι άμέσως.

Το βράδυ, όταν ο αδελφός της Κλάρας γύρισε σπίτι του, τόν έσταμάτησε στο θηροείο ο μαλακός-Τομάσσο και δείχνοντάς του τ' ρομάκι της Κλάρας, τούτε :

— Δέν στόλαγε, άφεντικό, πώς θάβρισμα τού φάρμακο της άροφίστειας της δεσποινίδος Κλάρας ; Διάβασε 'δω !...

Όταν άπετελέσσε το διάβασμα της έπιστολής έκείνης, ο αδελφός της άτιγής γενοντοκορης, κηνησε θλιβερά το κεφάλι του κι' άπ' τα μάτια του ξεέφυγα δύο δάκρυα. Συμβούλεψε τότε τού γέρο-καπουρό να σταματήη αυτό τού παιγνιδι, που άπειλούσε να ξετρολλάνη μια όρα άρρητη τή δυστυχισμένη αδελφή του.

Τ' άλλο πρού, κατεβίνοντας ή Κλάρα στον κήπο, ήταν σίγουρη πώς θάβρισμα τήν άπάντη τού έκλεκτού της. Μά άλλοιμονο ! Άπάνω στον πάγκο τήν περιέμεναν τα ίδια της τραντάφυλλα με τού ροματινάκι της, όπως τάχε άφριση από τα χείρ. Άναστάνιζε τότε βαθεία και σκέπτεται :

— Κάτινα δύσκολια θα τού παρησιόστικη και δέν μπόρεσε γάρη. Ίσως τού πάση σίμερα !...

Έκοψε δύο κωνογύρια τραντάφυλλα, έβλεσε πάλι τού ροματινάκι μέσα σ' αυτά κι' αφήνοντάς τα πάνω στον πάγκο, ξαναγύρισε γρηγορα-γρηγορα

Ανέθηκε τρεχάτη τή σκάλα και...

ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» Τ' ό περιπαθέστατο, τού γλυκύτατο, τού έρωτικώτατο μυθιστόρημα τού ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΑ ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

ΣΙΔΟΥΤΕΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΘΩΝΙΑ

Φ. Β.

Φαινονομία πικάντικη και χαρακτηριστική. Γουστόζικος τύπος και επομένως περιζήτητος. Διαν κοσμική, αλλά με φθισμένη ηλικία. Την διακρίνει πρωτίστως σκέψης και εκφράσεως. Μινιατούρα γυναικός που διδίδε έντυπωση παιδίσκης και μοιτατούτα μητέρα δυο παιδιών. Μία από τις ταχτικότερες θαμώνες της Λέσχης Καλλιτεχνών. Λειψή Μπαρτζίστρια και μινιούδης Κοκιστρία.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν εβδομάδα άρχεται δεξιώσεις μεταξύ των οποίων κυριότερες : παρά τῷ κ. και τῆ κ. Η. Τσαυδάκη.

— Διάκοσμος αιδώσαν φράσιος. Ἡ οὐδοδέσπαινα δέχεται με τὴν διακρινόμενα αὐτὴν ἀδρότητα.

— Παρεφίκοιτο ἡ Πρόεδρος Ἀμερικής κ. Σκίνας, ὁ Πρόεδρος τῆς Γερμανίας Φὸν Κάρολφ, Πρόεδρος τῆς Αἰγύπτου Σιντερός Μπένε κ. και κ. Μύλλερ, κ. και κ. Δ. Μαζίμου, κ. και κ. Ρίσοφ, Ναταρχος και κ. Τυτάλδου, ἡ κ. και δις Ζουζόνια, κ. Στ. Καλλιγας, κ. και κ. Γ. Μαζακά, κ. και κ. Αραβαντινού, ἡ κ. Λάμπρου, ἡ κ. Σεδάκη, κ. και κ. Αλεξάνδρη, κ. και δις Καρατά, κ. και κ. Γεννάδη, κ. Η. Ιωαννίδη, κ. Ζουζόνιας, κ. και κ. Μελιγέρη, δις Φαρμάκη, κ. κ. Σιμάπουλος και Γ. Μαζακά, ἡ κ. Στ. Στάη, κόμης Ἀντερμαν, κ. Ἀντωνόπουλος κλπ.

— Θὰ δοθοῦν τρεῖς ἐσοπεδοὶ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον καλλιτεχνικά Ἀθηναϊκά σπῆτα. Τὴν προσηχὴ Παρασκευὴν δὴ δαδὴ ἡ πρώτη ἐσοπεδία. Εἶνε κεκλιμένα ὅλῃ αἱ κοσμικά Ἀθήναι.

— Κατὰ Κυριακὴν ἀπόγευμα εἰς τὸ Τένις-Κλουβὸν ποῦδ ἐνδιαφερόμενα συναθροίσεις. Εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ ἰασηροῦ ἀρχετα τραπέζια μαρτζί. Μεταδὲ τὸν μαρτζίστριον αἱ κ. κ. Α. Λαδοπούλου, Νάντα Κυριακοῦ, Γ. Πανά, Μελετοπούλου, Μάτσα.

— Ποῦδ ευχάριστος δεξιώσεις τὴν παρελθούσαν Τρίτην παρά τῷ

στό σπῆτι. Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἡ δεσποινὴς Κλάρα ἦταν μελαγχολικὴ και θλιμμένη. Ἄπειρος πένθιμος σκέψης βασάνιζαν τὸ μυαλό της.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἴδια πάλι ἀπογοήστει τὴν περιμενε. Τὰ τραντάφύλλα τῆς βασισκόντοισαν ἀνωκα πάλιν στὸν πάγκο. Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα και τὴν ἄλλη και μερὲς πολλὰς στὴ σειρά...

Ἡ φτωχὴ κόρη ἦταν ἀπαρηγόστη.

Τόσο γρηγορά λωπὸν τὴν ἀπαρηγόστηκε : Τόση ἦταν ἡ ἀγάπη του, λέν τὴν ἀφίνε καλύτερα στὴν ἀπέλευση και στὴν ἀπογοήστει τῆς ζωῆς της, ποῦταν βυθισμένη τόσα χρόνια : Γιατί τῆς ἀναψε μὰ τέτατα φλόγα στὴν καρδιά της : Για νὰ τὴν ἀφίρη καὶ ἀνοσθῆ τόσο γρηγορά, γὰ νὰ τῆς ματώσῃ τὴ φτωχὴ τῆς καρδιά...

Μὰ ὄχι ! Κάτι δὴ τὸ ἀνεβήριε. Λέν περιφρονεῖ κανεὶς τόσο εὐκόλια τὴν ἐλεγκτικὴ του. Τόσο σκληρὰ καὶ ἀκαρδία λωπὸν τὴν εἰσενεῖ τῆς ἡ τύχη της : Μήπως ἔβιδε τίχα τῆ μεγάλη ηλικία της, τὴ λιγροστὴ τῆς προικα : Φτωχὴ καρδιά !...

Ἄσπασο, ἡ δεσποινὴς Κλάρα ἀνεπαύουσε νὰ ξεδιαιλίνῃ τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μυστήριον. Καὶ ἀίγνησε πὸς τὸ κλέφτης τῆς καρδιάς της ἦταν ὁ γυατρός Ρομιλισκος, ποῦ τῆς εἶχε χαμογελάσει ἄλλοτε μπροστὸ στὸ ἀνδοταλεῖο τῆς κεντρικῆς πλατείας, φρόντισε νὰ ζητήσῃ σκετικὰ πληροφορίες γὰ αὐτὸν. Κι' εὐαθε τότε ποῦ ὁ γυατρός Φόνης Ρομιλισκος εἶχε φέρει γὰ τὸ Παρισι ποῦ δέκα ἡμέραν. Ὅταν ἔπελογες τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως του, βόηκε πὸς ἦταν ἐκεῖνη, κατὰ τὴν ὁποία ἐτοίμασε τὸ γραμματικὸν της καὶ τ' ἄφησε στὸν πάγκο τοῦ κήριον της, μετὲ μὲ τὰ τραντάφύλλα της, χωρὶς νὰ πῶρη ἀπάντησι...

Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἔσχεσις ὀλοτέλα τὴν καρδιά τῆς δυστυχισμένης Κλάρας. Ἦταν ἀπαρηγόστη. Τὴν ἴδια μέρα ἔλασε ἀφροσθη μ' ἓνα φοβερό λιρετό. Κι' ὄσο περινοῦσε ἡ μέρες, τόσο χειροτέρευε ἡ κατάσταση της. Ἰσχυρὰ και κοκαλιάρια καθὼς ἦταν ἡ δεσποινὴς Κλάρα, δὲν μπόρεσε ν' ἀνέβῃ ἐπὶ τοῦ κωροῦ. Στὶς τελευταίας τῆς στιγμῆς ἔζησε κ' ἐπέθη στὴν ἀγκαλιὰ της τὰ μαρμαμένα τραντάφύλλα... Ἐκείνου, ποῦ βασισκόντοισαν ἀνωκα στὸ ἀνδοδοξοῖο της. Ὑστερα ἀπὸ μὰ βδομάδα ἡ δυστυχισμένη Κλάρα ξεψύχησε, μ' ἓνα βαθὺ παράπνοο ζογραφισμένο σπῆ μαρμαμένα ζελὴ τῆς !...

STEFANO KIEDRZYNSKI

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ

ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟΥ

Ναυαχία, σεισμοί, πυρκαϊές, εἰκόνες φρίκης, δραματικά σκηνάκια, ἐλεγκληρες τραγωδίες !...

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

ΕΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΕΝΤΥΠΩΝ

Ἐπειδὴ τὸ περιοδικὸν «Θεατῆρ» κυκλοφορεῖ ἐντυπον βεβαίωσι τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου τεινευσαν νὰ παραστήσῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀνωτέραν τῆς πραγματικῆς πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ Κεινέου και ἰδίως τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἀγορᾶς και τῶν Ἀγγελιοδοτῶν, πρὸς ἄγρην ἀγγελιῶν, ἀναγκασόμεθα, ἂν και μετ' ἀδίας μας, νὰ δηλώσωμεν : α') ἔτι ἡ βεβαίωσις τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου (δεβεῖσα, ὡς αὐτὴ βεβαίωσις, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸ Τελευταῖον Πειραιῶς πρὸς εἰσαγωγὴν χάρτεος ἀτελῶς) ἀναγράφει ἀκριβῶν παρακλιθεμένων φύλλον τῶν «Θεατῶν» πρὸς πωλήσιν, ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΣ ἀπέχοντα τοῦ ἀληθοῦς και β') ἔτι ὁ «Θεατῆρ» δὲν φθάνει εἰς τὰς ΑΘΗΝΑΣ εὔτε το ἩΜΕΙΣ τῆς κυκλοφορίας τοῦ «Μπουκετοῦ» και ἔτι τὸ «Μπουκετο» τὸν ὑπερτερεῖ εἰς συνολικὴν κυκλοφορίαν κατὰ δέ κ α χ λ ι α δ α ς φύλλον και πλέον.

Τὴν ἀληθειαν αὐτὴν δύνανται και τὴν ἐξαιρητέον κανεῖς ζητῶν πληροφορίας ἀπὸ τὸ πρῶτον ταχὲν περιπτερον. **Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»**

κ. και τῆ κ. Ν. Μαζακά εἰς τὴν γραφικὴν ἑπαυλὴν του.

— Κεκλιμένοι ἦσαν : Πρόεδρος Ἀμερικής κ. Σκίνας, Ἐπιτετραμμένος Ἰταλίας κ. Μπερόντι, Πρόεδρος τῆς Αἰγύπτου, Ναυτικός ἀκόλουθος Ἰταλίας Προσβείας κ. Μπερόλδι, Βαρόνος και Βαρόνη Σερένα, Ναταρχος και κ. Β. Λορστρη, ἡ κ. Α. Ρουφου, ἡ κ. Παλαδάτου, ἡ κ. Κουζουλίδη, ἡ κ. Τυτάλδου, ἡ κ. Λούρη, κ. και κ. Λεοντοπούλου, κ. και κ. Ἐμμανουήλ, κ. και κ. Νικολετοπούλου, ἡ κ. Α. Φωτιάδη, ἡ κ. Μαρινουλοῦ, κ. και κ. Χαλκοπούλου, κ. και κ. Τσαφλαμά, ἡ κ. Κώσταριματῆς, κ. και κ. Κ. Αλεξάνδρη, ὁ κ. κ. Γκαλιάνδου, Τζηρῶς, Ἐμμανουήλ, Ἀθηνοῖδης, Ἀντωνόπουλος, Τάστος, Ραζέλος, Ρότας, Σκένδερος.

— Μία αἰθερία φαινονομία ἡ Βαρόνη Σερένα με πρόσωπο κομψοτάτου σπυλοῦ.

— Χαιροτόμενες ἐμφανίσεις ἡ δις Προσβείας, ἡ δις Γρηγοριάδη, ἡ δις Μ. Γρίνη, ἡ δις Φωκὰ, ἡ δις Ἀρθωνίδη, ἡ δις Ραζέλου, ἡ δις Λε Σάντα.

— Χορὸς με τοῦδ ἀντραν εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν διασκεασμένο γυλλί, αἱ διδες Ἰρέν και Ἀλέξ Μαζακά σὺν ἑπιμερα λουλοδία με τῆς αἰθέρας ἐπιπομὲς τοιαυτέες τὸν δέχονται με πολλὴν χάριν τὴν ἀνδρῶν νεολαίαν.

— Τὴν Παρασκευὴν δεξιώσεις παρά τῷ κ. και τῆ κ. Ἐμμανουήλ.

— Το παρελθὸν Σάββατον δεξιώσεις σὲ μικρὸν κήλιον κεκλιμένον παρά τῷ Ἐπιτετραμμένῳ τῆς Ἰαπωνίας και τῆ κ. Μαζακά.

— Κατ' αὐτάς ὁμογενοῦσιν τοιαυτέ εἰς τὰ ὁποία μερικὲς διαφορανοῦται με ἑπιματικὰς τοιαυτέες, ἴσοις ἐπειδὴ ἡ φρενὴ μὸδα συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ εἶνε ἴδιαν διακοσμιατικῆς και ἡ ἀπογενετικῆς τοιαυτέες.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν χορευτικὴ μαντίνα παρά τῷ κ. και τῆ κ. Μ. Σανανῆ. Ἡ οὐδοδέσπαινα ἔφερε ποῦδ οἱα τοιαυτέα ἀπὸ ζοπὲ «Τιφλίς» μαρφο, μοντέλλο Πατοῦ, ποῦ εἰταιρίας θαυμάσια στὴν λεπτοτάτη σιλουέττα της.

— Μεταδὲ τὸν κεκλιμένον αἱ πλέον ἐλεγκάντικες ἐμφανίσεις ἦσαν τῆς κ. Ἀλ. Ροδοθανῆς με βολὰ φέρεμα και μαντὸ στὸν ἴδιον τὸν με γενίω ἀρσαντῆ, τῆς διδος Μικετῆ Ζαφειροπούλου, θαυμασια τοιαυτέα ἐπιπομὲ και μαντὸ ζωφῆ γαυρισμένο με ἄστραταν στὸν ἴδιον τόνον, τῆς διδος Καλαμοκίδου, Παρισίανη ἐμφάνισις με βελόδο-μωσαλίνα σὲ γυφίμα μωρτοῦς.

H MONTAIN

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οἱ μεγαλόψυχοι ἄνδρες προτιποῦν τὸν ἔλεγχον τῶν φίλων του παρὰ τὴν κολακεία τῶν ἰχθύων του.

— Μία καλὴ μητέρα ἀξίζει ὄσο ἔκατο φρακάλλο.

— Σιγῆτος καθηγορημας τοῦδ ἀνθρώπου ὡς αἰκίους, γὰ νὰ δικαιολογήσῃμε τῆς διδες μὰ αἰκίους.

— Ὅταν θγάνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ σπῆτι του αἱς ἔξεταζῆ τί προικετα νὰ κἀνῃ, κ' ὅταν κἀνῆν αἱς ἔξεταζῆ τὴν ἔχει αἰκίαι.

— Ἡ γυναῖκα σινενεῖται στὸ πρόσωπο της τις τέσοτες πράξεις τῆς ἀφθιμωτικῆς. Εἶνε προσθεῖς σπαρνον, ἀράφισσις βελαντινο, πολλαπλασιασμοῦ ἔσθδον καὶ διαίφισσις φίλον.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΣΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκόνη τοῦ σημερινοῦ ἔσφυλλου εἶνε ἔργον τοῦ Ζάν Μαριού, φέρετ δὲ τὸν τίτλον «Ἡ Νομιστοποῦλα».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εἰς ποῦδ καλὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία φιλολογικά, ἱστορικά, περιοδικὰ, ἐφημερίδα κτλ. κτλ. Πληροφορίας σὲν γραφεῖα μας, Λέκκη 7, Ἀθήνας.